

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069549888/facsimile.pdf> (tilgået 30. november 2021)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Min økonomiske Forfatning havde hidtil været taalelig, og vilde have været langt bedre, dersom Lise havde været ordentlig, paapasselig, og ikke saa godt som underholdt den omtalte Rendekjerling og et Par andre af samme Slags, der bestandig havde sin Gang hos hende. Til visse Tider fortjente jeg endeel, til andre derimod ikke tilstrækkeligt. I dette sidste Tilfælde hjalp jeg mig endnu bestandig med det, jeg endnu havde tilbage af min Onkels sidste Foræring. Men denne Capital var nu næsten forsvunden, en Omstændighed der var saameget mere beklagelig, som Lise saae en ny Nedkomst imøde. Hun fødte atter en Søn, men befandt sig langt slettere end første Gang, og var længe meget syg. Jeg gjorde alt hvad der stod i min Magt for at lindre hendes Tilstand, og udtømte i denne sørgelige Tid mine sidste Resourcer. Hun kom sig endelig noget, men hendes Helbred som hendes Skjønhed tog af Dag for Dag, saavel som vor tarvelige Velstand. Fra dette Tidspunct af blev min Fatning sat paa haarde Prøver. Lise kjendte ikke mere den ringeste Selvbeherskelse; hendes grændseløse Utaalmodighed i legemlige Lidelser, hendes Hæftighed, hendes overdrevne Fortvivlelse ved det mindste Savn, den overordentlige Mangel paa Reenlighed og Orden med hendes egen Person og alt hvad der omgav hende, gjorde hendes Hjem saa modbydeligt, at kun Medlidenhed med hende og Kjærlighed til mine stakkels Børn kunde bevæge mig til at tilbringe alle mine Aftener paa et saa uhyggeligt Sted. De Værelser, hun hidtil havde beboet, vare blevne hende opsagte, og jeg havde været heldig nok til at træffe et andet ret behageligt Logis, der havde den Fordeel for hende og Børnene, at være paa et frit og soekklart Sted, men i en Udkant af Christianshavn. Den Aften, jeg førte hende herud, var saa ubehagelig, som muligt; thi uagtet hun selv havde seet disse Værelser, og været enig med mig i at vælge dem, var hun saa fortvivlet over den Stilhed og Eensomhed, som hun her mødte, at hun græd, overøste mig med Bebrejdelser, og endte med at blive syg.

Det vilde være et ligesaa vidtløftigt, som utaknemmeligt Arbejde, om jeg vilde forsøge paa at beskrive al den Kummer, al den Anstrengeelse, hvormed jeg kæmpede i tre lange Aar. Jeg arbejdede ufortrøden, jeg nægtede mig for min egen Person ethvert nok saa uskyldigt Ønske, der kunde formindske den Indtægt, hvormed jeg skulde ernære den Familie, i hvis Skjød kun de værste Scener ventede mig.